

събрали на съвѣтъ и сж упълномощили едного изъ помежду тѣхъ да отиде, да изложи прѣдъ мушира рѣшенията, които тѣ сж считали за полезни да се взематъ при дадената обстановка.

Този избранъ делегатъ на генералитѣ бѣше единъ рѣшителенъ воинъ, който никакъ не се е постѣснилъ отъ Сюлеймановитѣ трясъци.

Но какво направилъ този послѣдния ? Той започналъ да охка, да пжшка, да ридае и да се оплаква отъ всички; той кръщѣлъ като казвалъ, че цѣлия свѣтъ се билъ съединилъ противъ него съ цѣлъ да го погубятъ

При все това, той станалъ отстжпчивъ, податливъ и се рѣшилъ да послуша своитѣ подчинени; обаче всѣки единъ отъ тѣхъ дърпалъ вжжето къмъ себе си, искалъ своето: едни сж настоявали да се остане тукъ за защита на Татаръ-Пазарджикъ и Пловдивъ; други сж искали да се отстжи още по-назадъ. И тѣзи прѣрѣкания сж се продължавали повече отъ осемъ деня А при подобни обстоятелства, една седмица би могла да струва сжществуването на една цѣла империя!

Сюлейманъ, твърдѣ искусенъ сладкодумъ, отличенъ адвокатъ, хитрецъ и страшливецъ, съумѣлъ да избѣгне всичкитѣ — повече или по-малко — сполучливи комбинации и се рѣшилъ пакъ на една, споредъ своя вкусъ; а тя, сама по себе, не е съотвѣтствувала нито на обстановката, нито на най-елементарнитѣ правила отъ военното искусство: той се рѣшилъ да остави — и е оставилъ — своя естественъ пжтъ на отстжпление къмъ Одринъ, за да бжде притиснатъ — и биде притиснатъ — съ гърбѣтъ въ Родопскитѣ гори, а напусналъ естествения си пжтъ на отстжпление, който оставаше отъ къмъ дѣсния му флангъ.